

NOU COMITÈ EXECUTIU

El Consell Directiu de la U. S. C., en ús de les facultats que li confereix l'article 26 dels Estatuts del Partit, acordà el dia 15 dels corrents, en votació secreta i sense oposició, deixar constituït en la forma següent el Comitè Executiu Central:

- PRESIDENT *Jaume Comes*
- VICE-PRESIDENT *M. Martínez Cuenca*
- SECRETARI GENERAL *E. Granier-Barrera*
- SECRETARI D'ACTES *Joan Fronjosà*
- VICE-SECRETARI *Miquel Serra*
- TRESORER *Ramon Palomes*
- COMPTADOR *Abelard Fàbrega*

El Comitè prengué possessió el dissabte passat, dia 21, i acordà ratificar les següents representacions del Partit:

- Al Comitè *6 d'octubre: Jaume Lluís Roca.*
- Al Comitè pro amnistia: *E. Ruiz i Ponseti.*

També acordà nomenar representants a la Coalició d'esquerres catalanes, els seus membres Miquel Serra, efectiu, i Martínez Cuenca, suplent.

Aquests nomenaments han estat oportunament comunicats als organismes respectius.

Fou nomenat, igualment, director de JUSTÍCIA SOCIAL el company Granier-Barrera, i es prengueren altres acords relacionats amb l'aspecte de redacció i amb l'administratiu de l'òrgan de la U. S. C.

El Comitè ha dirigit salutacions al company Comorera —aquesta acordada també pel C. D.—, al Partit Català Proletari i al Partit Socialista Obrer Espanyol. Tot i que el Comitè es fa càrrec de la direcció del Partit amb autoritat plena i efectiva, no pot oblidar que el company Comorera és el President de la U. S. C. elegit pel darrer Congrés, i que tan sols les causes doloroses ben conegudes el priven d'exercir materialment les seves funcions.

El C. E. fa extensives a tots els companys aquestes salutacions cordials, espera la col·laboració de tots i reclama l'estricta observança dels Estatuts i acords del Partit, que ell serà el primer de complir. En particular recorda als afiliats llur primer deure: la regularitat de cotització, ara més necessària que mai. Ha dirigit ja a algunes seccions observacions disciplinàries, que seran ateses com cal.

Tot just constituït, el C. E. a penes s'ha pogut informar dels assumptes pendents. S'ha assabentat de la constitució d'un Comitè

ha acordat activar els tràmits de fusió amb el Partit Català Proletari, a reserva de l'acord definitiu del Congrés pròxim, i ha traçat un pla de coordinació d'activitats sindicals, cooperatistes i altres que s'anirà portant a terme progressivament. En l'edició que ve detallarem aquests acords del C. D. i del C. E. i publicarem importants documents.

Actuació política de la U. S. C.

El C. D. va acordar mantenir l'acord d'abstenció parlamentària de la minoria del nostre Partit a les Corts de la República, tot facultant, però, el C. E. perquè, d'acord amb la minoria, pugui modificar aquesta actitud si les circumstàncies ho aconsellen.

En aplicació d'aquest acord, el C. E. ratificà el company Comes en el càrrec de cap del nostre grup, i aquest company portà el criteri del Partit a la reunió conjunta de la minoria parlamentària d'esquerres catalanes celebrada dilluns al matí. Mantinguerem la conveniència, no solament de no tornar a aquestes Corts, sinó d'invitar els partits obrers i republicans que encara hi concorren a seguir l'actitud d'abstenció del Partit Socialista, de les esquerres catalanes i altres sectors.

Esquerra Republicana acordà després, per la seva part, donar per finalitzada la retirada del Parlament efectuada amb motiu de l'aprovació de la contrareforma agrària, i alguns diputats de l'esmentat partit coalitzat sostingueren, sembla, el parer de menar una oposició viva a les iniciatives governamentals.

Per part de la U. S. C., considerant que les circumstàncies no han variat, mantenim la nostra antiga, perseverant i coneguda abstenció, sense que això signifiqui desacord amb la minoria d'esquerres catalanes, a la qual estem adscrits als efectes parlamentaris. Si els altres sectors de la minoria d'esquerres aconseguen —cosa difícil— resultats favorables amb llur retorn, serem els primers de celebrar-ho, i si els èxits obtinguts per aquests amics arriben fins al punt que els desitgem, esperem que tindrien la fortuna de fer-nos modificar la posició d'ara, i fins de reintegrar a les Corts altres forces que avui n'estan apartades i que, al nostre entendre, són les úniques que poden portar una oposició parlamentària eficaç per llur nombre, llur cohesió i llur prestigi.

A part d'aquest punt, tractat amb urgència, el C. E. prengué en la seva primera reunió acords polítics relacionats amb la nostra intervenció a la Coalició d'esquerres catalanes, els quals seran portats oportunament al si del Comitè d'enllaç. El Comitè d'enllaç de la Coalició s'ha revelat organisme útil, i col·laborar a fer les seves tasques sempre més prestigioses i eficients és en aquest moment, per a nosaltres, compromís d'honor. En aquest sentit hi pensem aportar les nostres iniciatives.

Per causes alienes a la nostra voluntat, no podem reproduir textos dels articles 72, 75, 81, 82, 84 i 85 de la Constitució, ni publicar comentaris també actuals.

LA INTRANSIGÈNCIA

Ni caldrà dir-ho. La intransigència sempre és filla d'una manca de comprensió. És la mateixa intolerància que no permet la deguda llibertat de consciència als altres.

Amb motiu de la crisi de govern no es parla d'altra cosa, vulguem que no, que de la intransigència dretista. Però el clam del poble és desdít, mentrestant, per l'oligarquia que, subrepticament, pretén coadunar al desengany i a la servitud.

Un tal despropòsit sols cap a la closca dels qui tenen subjecta llur consciència a l'afany de domini, sense preveure les conseqüències de la seva pretesa imposició.

Però anem al nostre comentari. És el cas que en el sudit reportatge, molt extens i poca-solta, es fa al·lusió plena a la vida íntima d'una destacada figura política catalana i el «company» —en periodisme!

Brunet ho aprofita per dir, entre altres coses, dir «Els laics no donen cap importància a la fidelitat conjugal ni a les víctimes del Don Joan; no vacilen a humiliar una muller digníssima per a exaltar-ne una altra. En la moral laica això no té cap interès.»

Si no fos que, és clar, en Brunet cobra bé per a escriure al periòdic de la Lliga, i s'enginyera per a divertir els beatífics i felços — repetim — lectors seus, ens semblaria mentida que hagués escrit això. Perquè ell, ni ningú que tingui mig dit de front, no ignora la quantitat i la magnitud d'escàndols d'aquesta mena que a diari ofereixen aquests «senyors» carregats de «societat», de diner i d'hipocresia o inconsciència religiosa. Quina novel·la! «Per el salt a la dona», com vulgament es diu! Però, ¿que no ho sap l'othom

«Les entitats que deguin, sense una causa justificada, les cotitzacions de mig any, seran amonestades pel Comitè Executiu, no tindran vot en el Partit i no podran prendre part en els Congressos.

Quan els deutes arribin a un any de cotització, seran donades de baixa del Partit.» Estatuts de la U. S. C. — Article 11.

JUSTÍCIA SOCIAL

ORGAN DE LA UNIO SOCIALISTA DE CATALUNYA

LA SITUACIÓ DE JUSTÍCIA SOCIAL

JUSTÍCIA SOCIAL porta ja, entre les diverses etapes de publicació, nou o deu anys de vida. Organ del Socialisme català, ha contribuït de manera eficaçíssima a la formació política de les nostres multituds treballadores, i s'ha guanyat un prestigi tan sòlid com merescut per l'encert de les seves campanyes, ahora vigoroses i ponderades.

El nostre setmanari, però, ha fet i prosseguirà la seva gran obra en condicions materials modestes. Com tota la premsa obrera del món, ha de viure dels seus propis recursos i de l'escalf dels companys i lectors. No beneficiem de subvencions ídies de fons inconfessables, d'ingressos mercantils que ens són rebuts amb passió, sinó de les aportacions — modestes quasi totes — dels amics i camarades.

Avui, les nostres dificultats són augmentades per les circumstàncies del moment. El nostre treball, però, no hem de regalar — posar aquest número judici s'hi trobarà — hem de sortir amb retard. El repartiment, el cobrament, tot es troba afectat per aquests inconvenients, i la marxa econòmica del periòdic se'n ressent molt.

A part d'això, hem de dir francament que no estem gens satisfets dels companys. Vam anunciar, en reparar-ho, que la nostra vida estava assegurada, i és cert. Però amb una condició essencial: que cobrem els periòdics venuts. Això, tan elemental i fàcil de dir, desgraciadament no passa en la pràctica. No parlem ja dels paquets i corresponals de premsa professionals, que molt sovint no compleixen amb el seu deure compromissos. Referint-nos solament a les seccions de la U. S. C., hi ha secció que deu a l'administració fins més de dues-centes pessetes de periòdics rebuts, i això sense comptar les que ens poguessin deure d'abans dels fets d'octubre, les quals no ens és possible comprovar ara. Comprenem totes les dificultats que sofren molts companys, sense feina, traslladats, detinguts, etc., i no ignorem que moltes seccions es troben gairebé impossibilitades de tota actuació per la repressió desfermada a les comarques. Però no és admissible que, niç a un després d'aparèixer una publicació legal, hi hagi seccions del Partit que no tinguin ni l'interès mínim de contestar les comunicacions administratives i liquidar els periòdics ja venuts.

A part de les mesures que pren l'administració, amb caràcter urgent, aquestes circumstàncies ens obliguen a repetir una crida ja clàssica en les publicacions obreres: NECESSITEM DINERS EN GRAN QUANTITAT I COM MES AVIAT MILLOR. El Comitè Executiu s'ha dirigit, també amb la celeritat indispensable, a les Comarques, les Seccions, les Juntes, la U. G. S. O., és a dir, a tots els organismes del Partit i relacionats amb ell, perquè facin aportacions en forma de donatius, bestrètes, préstecs, etc.; procurin subscriptors, protectors, anunciants; en fi, ha multiplicat els esforços per salvar JUSTÍCIA SOCIAL, i ha tingut la satisfacció de trobar l'ajut necessari per a resoldre la situació crítica del moment. Però la base principal és cobrar els crèdits pendents. ENS DEUEN, SORERETOT ELS COMPANYS, MES DE QUATRE MIL PESSETES, i en devem menys de mil. Això vol dir que s'obrien solament la quarta part del que ens deuen — és demanar ben poc — ens posaríem al corrent i encara ens sobriarien diners.

Repetim, doncs, el clam angós que molts companys ja han sentit: NECESSITEM DINERS. I no en necessita solament JUSTÍCIA SOCIAL. En necessitem també per a totes les altres coses imprescindibles del Partit: salvar la Casa del Poble, que ens pot ésser materialment presa si no hi acudim a temps, nosaltres i totes les entitats que s'hi apleguen; pagar lloguers de locals i altres despeses; atendre els presos i perseguits; però una de les coses més urgents i importants és assegurar la continuïtat de la nostra aparició. El setmanari és gairebé — en aquests moments — l'única manifestació externa del Partit, i no solament l'òrgan de suport, sinó que hem d'augmentar i millorar indefinidament aquesta arma preciosa. Per tot això, NECESSITEM MILERS DE PESSETES. I A MEDIAMENT, i esperem de tots els companys i lectors que, amb subscripcions i en totes les formes possibles, ens enviïn diners.

El periòdic té un tiratge real — es pot comprovar a la impremta — de 3.000 exemplars (molts diaris que semblen importants tiren el doble o el triple, no pas més). L'administració cobra quinze cèntims per número dels vint que paga el comprador. Cada edició ens costa unes 300 pessetes màxim. Vol dir que cobrant-ne solament 2.000 — el 60 % — hi ha equilibri econòmic. Amb aquestes xifres aproximades, els companys poden veure clarament si és lícit abandonar un esforç que tan bons resultats pot produir en periòdics, que semblen pròxims, de llibertat de premsa, i que ens són essent menys pesat a mesura que el temps passa.

Confiem, doncs, en l'entusiasme de tots, si més no perquè es pugui rescabalar del poc interès demostrat per alguns. La setmana entrant començarem a donar compte de les quantitats rebudes a la nostra administració, de les quals preguem que ens sigui indicada sempre, amb claredat, la destinació desitjada.

JUSTÍCIA SOCIAL

«La representació de la U. S. C. correspon al Consell Directiu, el qual assumirà les funcions directives i administratives, estarà encarregat de la propaganda, controlarà les entitats, els militants, els elegits i la premsa del partit, convocarà els Congressos i prendrà totes les mesures que exigeixin les circumstàncies.» Estatuts de la U. S. C. — Article 20.

Saludem els presos governatius obrers, republicans i catalans recentment alliberats.

«El C. E. assumirà les funcions següents: Executar els acords dels Congressos i del C. D.; fer complir aquests Estatuts i totes les resolucions del Partit; intervenir en les diferències que sorgixin entre militants i entre entitats; resoldre els assumptes urgents i preparar els Congressos als quals presentarà els comptes i una memòria dels treballs realitzats. El Comitè Executiu es reunirà com a mínim cada quinze dies.» Estatuts de la U. S. C. — Article 25.

PARLEM CLAR?

Un reportatge, evidentment malintencionat, d'una popular revista gràfica madrilenya, dona ocasió a l'ex-secretari de Fabra Ribas, ex-comunista i ex-hiberal (?), ara co-director del diari de la Lliga i de tots aquells beatífics i felços ciutadans que un dia llegien El Bruit — parlem de Manuel Brunet —, a envestir furiosament, en el jesuític estil en el peculiar i que tant engresca els lectors de La Veu, contra els homes d'esquerra i el Partit que els organitza.

Això deu ésser per a variar. Perquè rar és el dia en què per una o altra raó o motiu el nostre home deixa de segregar el seu refinat veri i atacar els seus enemics polítics. Sobretot amb els socialistes, hi té especial debilitat i som allò que se'n diu la seva debilitat. A propòsit d'això ens imaginem com deu fruir l'homenent veient aquell titular ja tradicional d'A B C: «Las consecuencias de la criminal sedición socialista».

Però anem al nostre comentari. És el cas que en el sudit reportatge, molt extens i poca-solta, es fa al·lusió plena a la vida íntima d'una destacada figura política catalana i el «company» —en periodisme!

Brunet ho aprofita per dir, entre altres coses, dir «Els laics no donen cap importància a la fidelitat conjugal ni a les víctimes del Don Joan; no vacilen a humiliar una muller digníssima per a exaltar-ne una altra. En la moral laica això no té cap interès.»

Si no fos que, és clar, en Brunet cobra bé per a escriure al periòdic de la Lliga, i s'enginyera per a divertir els beatífics i felços — repetim — lectors seus, ens semblaria mentida que hagués escrit això. Perquè ell, ni ningú que tingui mig dit de front, no ignora la quantitat i la magnitud d'escàndols d'aquesta mena que a diari ofereixen aquests «senyors» carregats de «societat», de diner i d'hipocresia o inconsciència religiosa. Quina novel·la! «Per el salt a la dona», com vulgament es diu! Però, ¿que no ho sap l'othom

«Les entitats que deguin, sense una causa justificada, les cotitzacions de mig any, seran amonestades pel Comitè Executiu, no tindran vot en el Partit i no podran prendre part en els Congressos.

Quan els deutes arribin a un any de cotització, seran donades de baixa del Partit.» Estatuts de la U. S. C. — Article 11.

No ens trenquem els nervis

La cruïlla en l'atac de certs companys socialistes de Madrid i les frases malsonants dels pseudorevolucionaris d'ací, ens recorden les vicissituds que passaren els vells camarades per a poder aguantar el grup socialista a casa nostra. Amb penes i dolors es passaven la vida sempre refent el grup. I era, i és encara, que gent inadaptada a les lluites i els costums del país i poc escrupolosa, així que podien n'agafaven la direcció. I què succeïx? El mateix que pot passar sempre. Que moguts per baixes passions i poc amorosos a l'ideal que diuen sustentar, llancen a rodar l'edifici que amb sacrifici altres companys han bastit.

Quantes vegades no he vist refer el grup d'ací... quantes vegades ho havíem esmentat amb el malaganyat Escorça, i amb companys llavors de la C. N. T. ! ; Quina pena recordar els impropis que es llançaven entre camarades!

De tots aquests fets i poc meditats procediments, va néixer la Unió Socialista, no com a ideal nou ni per a judicar els sempre barallats companys sinó per a omplir el buit que mancava a Catalunya on el Socialisme no havia arrelat per manca de comprensió, o excés de malícia, als costums del país. El desenvolupament del Socialisme aci és deu precisament a la modalitat que amb encert donaren els companys fundadors, i avui és el partit que pot aglutinar totes les forces proletàries de Catalunya, precisament per aquesta serietat que no posseeixen altres partits, sempre que sapiguem conservar l'esperit que originà la seva creació. Si no són seguides aquelles normes caurem en els defectes dels partits afins que es van destruint mútuament.

Estem avesats a oír frases dures en assemblees en els cenacles nostres, però ja mai no ens atrevirem a fer el joc a l'enemic, malparlant a les columnes de la nostra premsa; el decòrum no està renyit amb l'acció, la xerrameca és contraproduent i fastigosa, la Unió Socialista no hi pot aprendre res amb aquests companys; podem si més no al·lisonar-los.

Als seus començos formarem als rengles de la U. S. C. companys de tendències completament heterodoxes (anarquistes, sindicalistes, comunistes, separatistes, etc., etc.), però la disciplina democràtica del nostre conjunt ens azermanà tots, i avui podem dir sense temor de caure en ridícul: som el partit obrer de més solvència moral, que té el futur a les seves mans, seguint l'obra dels camarades que el fundaren.

J. MONTLEÓ

Cap llibertat contra la llibertat.

SHELLEY

Quantitats rebudes

Eduard Vallvé, Terrassa. Gir	23'
U. S. C., Tordera	48'
U. S. C., Sant Carles de la Ràpita	62'50
Sindical Fabril L'Azuà	36'80
Marí Canet	31'80
J. Palau, Santa Coloma	12'
S. Suñé, Maçanet de la Selva	42'50
Ullastrell	45'
U. S. C., Manlleu	40'
U. S. C., Tordera (segona tramessa)	48'
Isidre Flamarich	10'

Passat per la Censura

TESIS DE JOVENTUT

L'organisme responsable de les Jovenuts de la U. S. C. ha cregut convenient redactar un determinat nombre de ponències sobre diferents temes que tenen una indiscutible actualitat. Temes que tots ells es basen damunt conceptes que una nova visió del món que nosaltres tenim ens els presenta com coses inservibles i que, per tant, ara anirem a acarar-nos-hi i a definir-los tal com ho veiem. Les masses necessiten una educació sobre la majoria dels problemes que suren en l'ambient i cal donar-los aquests ben definits i sobretot ben plantejats.

Trobem sovint que la desorientació plana damunt el poble. Nosaltres intentem orientar, a la mida de les nostres possibilitats. Per això hem fixat les següents tesis que seran redactades pels companys ponents que s'esmenten i que al seu temps seran fetes públiques:

JUSTÍCIA

- Drets, pel company Joan Pié.
- Deures, pel company Joaquim Garcia.
- Penalitats, pel company Pelai Sala.

PROBLEMA SEXUAL

- Matrimoni, pel company Josep Villalú.
- Monogàmia, pel company Marcehl Bochaca.
- Poligàmia, pel company Salvador Boher.
- Prostitució, pel company Joaquim Asencio.
- Amor lliure, pel company Lluís Ardiaca.

SISTEMES DE GOVERN

- Democràcia, pel company Ramon Sorribes.
- Ditadura, pel company Josep Miret.
- Burocràcia, pel company Joan Palomas.

EDUCACIÓ

- Parvuls i escola primària, pel company Jesús Mercader.
- Escola secundària, pel company Joan Sesplugues.
- Escoles complementàries, pel company Agustí Vilella.
- Escoles professionals i tècniques, pel company Claudi Mata.
- Universitat, pel company Tomàs Amat.

- Teatre social, pel company Josep Massip.
- Cinema educatiu, pel company Daniel Clivillé.

FAMÍLIA

- Relacions entre fills i pares, pel company E. Granier-Barrera.
- Fills naturals, pel company Joaquim Berenguer.
- Fills legítims, pel company Joan Sesplugues.

DIVERSOS

- Religions, pel company Josep Franquet.
- Déu, pel company Josep Reñé.
- Exèrcit, pel company Josep Miret.
- La guerra, pel company E. Granier-Barrera.
- Esports, pel company Francesc Garriga.
- Treball, pel company Tomàs Amat.
- Cooperació, pel company Lluís Ardiaca.
- Sindicació, pel company Jacint Genà.
- Política, pel company Aureli Villacampa.
- Concepte de pàtria i nacionalitats, pel company Josep Miret.

Barcelona, 19-9-35.

Estranger

A l'ÀFRICA, minyons!

La vella cançó torna a estar de moda. Ara, però, la canten en italià. Música i lletra són diferents. No obstant, l'esperit és el mateix. Esperit de conquistador. De conquistador civilitzat. Això és, expansionisme de la cultura europea amb gesos mortífers, avions i armes de precisió.

El conquistador modern, el de la post-guerra, viu dominat per una idea obsessió: acabar amb l'esclavatge. Amb l'esclavatge inorganitzat, naturalment. Car els monopòlis i els càrrels dels països civilitzats ja curen d'administrar una justícia equitativa i de donar jornals... de misèria. La cultura en mans dels capitalistes es transforma en tirania, opressió, persecucions i explotació.

Abissínia està condemnada a caure dins l'òrbita de la gran civilització blanca. Desapareixerà el feudalisme indígena i sorgirà l'expansionisme del capitalisme estranger. Els descendents de la reina de Saba no hi hauran guanyat res. Un simple canvi d'amos. Tant li fa que sigui Itàlia com Anglaterra. Tant és que els dominadors es diguin lliberals, com demòcrates, com feixistes. La seva sort està, ja fa temps, tirada. Els taurons de les finances i de la indústria, encara que actuen sota diferents marques polítiques, tenen tots el mateix punt de coincidència: dividends.

Els negres de les mines de la Rodèsia i del Transval podrien dir-ne quelcom. Els pàries de l'Índia no n'estan contents precisament. Els coolies xinesos encara treballen 14 hores diàries. Els petrolers de l'Irak, els pagesos del Sudan...

La lliçó ha estat ben aprofitada. El Feix exigeix colònies. Com que els altres fan el sord, no té més remei que embarcar-se en una aventura d'un èxit problemàtic. Malgrat la crisi, Itàlia, convenientment preparada pels agents de la gran burgesia, intenta engolir-se el vastíssim imperi dels descendents del «Prest Joan». Sembla que l'aventura etiòpica és la darrera carta que juga el Duce. L'erari públic ha invertit en la preparació de la guerra dos mil milions de llires... Econòmicament, Itàlia és pobra...

Contràriament a les informacions oficials i oficioses, la guerra amb Abissínia és impopular. El poble italià té memòria. L'òrber, el petit comerciant, el pagès — augment de les jornades de treball, rebaixa de salaris — recorden encara els sofriments i les privacions que imposava la conflagració de 1914-18. A desgrat de les persecucions, de l'estreta vigilància dels organismes coercitius, la gent murmura, critica, censura... Desgana, escepticisme, desconfiança...

En aquestes mateixes pàgines, esmentàvem, fa alguns mesos, els violents incidents ocorreguts en algunes poblacions italianes entre reservistes i camises negres. Era un motiu més que suficient, per a suposar que l'entusiasme i l'alegria populars, tan «profusament propagats arreu del món per les

agències informatives del país, eren completament fictícies. Ho confirma un enviat especial del Manchester Guardian a l'EU Sol de Madrid, posa de relleu l'evident descontentament regnant entre les masses italianes.

El dit periodista anà a Nàpols, eren altres coses diu que «els feixistes no es troben molt a gust en aquesta ciutat». Contrastant amb l'ambudosa propaganda escrita en carrers i places de les idees feixistes, «va veure a Nàpols moltes més inscripcions contra la guerra que en qualsevol ciutat del nord».

Assistí a una desfilada de tropes procedents de les maniobres de Bolzano. «La majoria de les cases estaven adornades amb banderetes. Cal ésser prudent i complir les instruccions pertinents. No obstant, el nombre d'espectadors no era ni nombrós ni entusiasta. De tant en tant, algun aplaudiment...»

Després, l'informador va al port a veure l'embarcament d'un contingent de milicians. I anota coses com les següents:

«Immensos i desbordants eren l'alegria i l'entusiasme dels camises negres que marxaven cap a l'Àfrica; però les persones que romanien al moll estaven quietes i silencioses mirant amb melangia l'enorme transport. No hi havia ni aplaudiments ni entusiasme bèl·lic.

A continuació, el dit enviat especial explica uns quants detalls sobre el públic i els expedicionaris. El vaixell comença a moure's; els sirenes inicien els tocs de comiat. Sorgeix l'indispensable «Giovinezza» i «les mares, tristament, mouen els braços i agiten mocadors. A bord, molta bullanga; al moll un silenci gairebé ominós. Quedava la generació més vella: els pares i les mares. Desgraciadament, sabien bé que era la guerra. Mentre el transport s'allunyava mar endins, vaig quedar-me pensant quins serien els sentiments que dominarien aquella joventut, que avui cantava fins enrroquinar, quan entrés en l'infern abissini.»

I, finalment, acaba amb aquestes paraules: «Aquests nois han vist Nàpols, ja poden morir...»

MARGARIT

JUSTÍCIA SOCIAL
 EPOCA IV - NUM. 26
 BARCELONA
 28 setembre del 1935

PREU:
 20 cèntims.

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Trimestre	250
Semestre	500
Any	1000

Redacció i administració:
 Carrer Pelayo, 10, 1.ª
 BARCELONA